పనిష్మెంట్

దీపావళి కథల పోటీలో బహుమతి పొందిన కథ

ఏంమహాశయ్ శ్రీవారూ ఇవాళ కూడా సెలవనుకున్నారా?... ఏడయింది... ఇంకా నిన్నటి మధుర స్మృతులతో మీరు బజ్జుంటే అక్కడ ఈపాటికి ఓపిడి లో అరవైలు క్యూలో ఆఖర్న నిలబడ్డ అరటిక్కెటు సోదరుడు ఆరాటంతో ఆంజనేయ దండకం చదువుతూ మిమ్మల్ని ఆడిపోసుకుంటూ వుంటాడు...ఆహాఁ... ఏమి యుక్తి ఏమి ప్రావ..." అని తను అనుకోకుండా వేసిన అకార శబ్దాలకు ఆనంద పడిపోతూ మంచంమీద ముసుగుతన్ని గాఢ నిదలో వున్న సుబ్బారావు అనబడే డాక్టరుగారిని మేలుకొలుపుతోంది డాకేశ్వరి! ఆవిడ పేరను కునేరు.... హృదయేశ్వరి, ప్రాణేశ్వరి, లాగే డాక్టరు గారికి ఉత్సాహం ఎక్కువ మోతాదులో వున్నప్పుడు అర్ధాంగిని పిలిచే ముద్దు పేరది....

'అబ్బబ్బ..ఏమిటోయ్ నస... పడుకో నీకు...' మళ్ళీ ముసుగు బిగిసుకున్నాడు సుబ్బారావు.

'అవునవును...నాదినసే...పడుకోండి ఇంకోగంట.. ఇప్పటికే ఏడు గంటలకేం' జడ విసురుగా వెనక్కి తోసి విసవిసా గంటల బండిలా వెళ్ళిపోయింది వంటగదిలోనికి కాత్యాయని.

'కథ అడ్డం తిరిగిందే.. మరికాస్సేపు బతికా..' అనుకుంటూ చేతిగడియారం చూసుకున్న సుబ్బారావు.

'అమ్మో.. ఏడే...' అంటూ ఒక్క లాంగ్‌జంప్ డైరెక్టుగా గుమ్మంలోకి కొట్టి, అక్కణ్ణించి బాత్రూంలోకి రన్నింగ్ రేస్ చేసి, పరపరా పళ్ళుతోమి... బరబరా ఒళ్ళుతోమి... చరచరా వంటింట్లోకి నడిచి కొరకొరా.. భార్యను చూస్తూ...

'మరి ఏడుకా లేపేది.. కాస్త వేగం లేపకూడదూ?...' అన్నాడు

'అనండనండి ..అయిదుకుంచీ లేపుతూ వుంటే యిప్పటికి తెలివొచ్చింది తమరికి' అంది వెటకారంగా.

టిఫిన్ ప్లేటు ఆమె చేతిలోంచి అందుకుని డైనింగ్ టేబుల్ పై నుంచి త్వర త్వరగా గొంతుకలో కూరుకుంటున్నాడు. ఇంతలో వెనక నుంచి అయిదేళ్ళ భాస్కరం ముద్దు ముద్దుగా

"డాడీ.. డాడీ.. నా కా..."

'ఘోరా వెధవా... టైమైపోయి వ ఛస్తుంటే...'

"మమ్మీ... మమ్మీ.. స్కూలుకి టైమవుతోంది... నా కాపీ రాసి పెట్టవూ..." అంటూ తల్లి నాశ్రయించాడు.

"నిన్న సెలవు రోజంతా హాయిగా జల్సా చేసి ఇప్పుడు గుర్తొచ్చిందా నీకు... ఎప్పుడూ ఇదే వరస..."

"మమ్మీ.. ప్లీజ్ ఇవాళొక్క రోజుకి రాసిపెట్టు... రేపట్నించి నిజ్జంగా నేనే రాసేసుకుంటాను. రాయకుండా వెళితే టీచరు పనిష్మెంట్ ఇస్తారు మమ్మీ..." జాలి గొలుపుతూ గునిసేడు.

'పనిష్మెంటు' అనగానే కాత్యాయని కరిగిపోతుందని కనిపెట్టేశాడు భడవ.

"అలాగేలే.. వెళ్ళి తొందరగా స్నానం చేసి తయారవ్వు... వెళ్ళు..." అని వాడి చేతిలో కాపీ, పెన్సిలూ అందుకుంది కాత్యాయని.

మంచినీళ్ళు తాగుతున్న సుబ్బారావుకి పక్కున నవ్వొచ్చి పొలమారింది.

'ఊఁ.. ఆ నవ్వెండి. తండ్రి పోలికే

కొడుకూను మీ కాపీలన్నీ రాసేను... ఇక వీడివి...'' అంది తనూ నవ్వుతూ.

లేచి డ్రెస్ వేసుకుంటున్న తన చిన్నప్పటి రోజుల్ని తలుచుకుని నవ్వుకుంటూనే స్టైత్ అందుకుని కారు స్టార్టు చేసి సాగిపోయాడు సుబ్బారావు.

భాస్కరంగాడి చూచికాపీ రాస్తూ అనుకుంది కాత్యాయిని, 'ఒక్కటే పోలిక, తండ్రిదీ కొడుకుదీ. చిన్నప్పుడు అచ్యుతం మేష్టారు రోజూ ఒకపేజీ దినచర్య పుంచి దస్తూరితో రాసుకు రాకపోతే మండమీద కొట్టేవారు. సుబ్బారావు దెబ్బలు తప్పించుకుందికి తనకంటే నాలుగేళ్ళు చిన్నదాన్నయినా అందంగా అక్షరాలు రాస్తానని నన్ను ఉబ్బేసి బెల్లపు అచ్చులూ, జామకాయలూ లంచం ఇచ్చి కాపీ రాయించుకొనేవాడు "మరదలువే కదా రాసిపెట్టు..." అంటూ అనుకుంది.

* * *

అదొక పెద్ద హాస్పటలు. అందులో పెదపెద్ద వార్డులూ, పెద్ద కాజువాలిటీ, పెద్ద డాక్టర్లూ, పెద్ద క్యూలూ అందులో పెద్ద జబ్బులూ వున్నాయి.

అయిదునిమిషాలు ఆలస్యంగా చేరిన సుబ్బారావు ఆదరాబాదరాగా సీట్లో కూర్చొని టేబుల్ పైనున్న బెల్ కొట్టి పేషంట్లని పంపమని సైగ చేసేడు. ఒకొక్కరే వచ్చి వెళుతున్నారు. అలా ఎలుగుర్ని చూసేడో లేదో...

'సార్... మీ కోసం ఒకావిడ వచ్చింది. ఎవరికో సీరియస్సట. మీతో మాట్లాడాలంటోందావిడ' అన్నాడు వార్డు బాయ్.

అంతకు ముందు లేని అర్జెంటు రూపాయ కాసు అతని జేబులో అందంగా మెరుస్తోంది.

'సరే రమ్మను' అన్నాడు విసుగ్గా.

పాతికేళ్ళ వయసుగల పావని పరుగు పరుగున వచ్చి 'సుబ్బారావుగారూ! మీరెప్పుడొస్తారోనని చూస్తున్నాను. మా వారికి సీరియస్‌గా వుంది వార్డులో వున్నారు. ఒక్కసారివచ్చి చూసి వెళ్ళండి' అంది. ఆమె కంఠం ఏడుపుని అదిమి పెట్టినట్టు బొంగురు పోయింది. చాలాసేపై ఏడ్చినట్టు కళ్ళు ఉబ్బి వున్నాయి. సుబ్బారావు విభ్రాంతుడై చటుక్కున లేచి నిలబడ్డాడు.

ఆమె సుబ్బారావు ఆప్తమిత్రుడైన సుదర్శన్ భార్య.

'అరెరె... ఏమయింది వాడికి! మొన్న బాగానే వున్నాడే!' అంటూ ఎదుటి సీట్లో బెంచీకి అటువైపు కూర్చున్న తోటి డాక్టరు సుందరానికి చెప్పి ఆమె వెనక నడిచేడు.

క్యూలో రెండు గంటల నుంచీ నిలబడ్డ రోగులు అతనటు వెళ్ళగానే 'అంతేనండీ, గవర్నమెంటు డాక్టర్లూ, ఇలా వస్తారు అలా వెళిపోతారు. మనమెలా ఛస్తే వాళ్ళకేం' అనుకోడం సుబ్బారావు చెవిన పడినా అలవాటుగా దులిపేసుకుని ఆమెను వడివడిగా అనుసరించాడు. తోవలో జరిగిన సంగతంతా వివరిస్తోందామె.

"మొన్న కడుపునొప్పని మీ దగ్గరకొచ్చి మందులు రాయించుకున్నారా? ... ఇంటికొచ్చాక కొంచెం తగ్గిందిలే అని ఏ మందూ వేసుకోలేదు. మళ్ళీ నిన్న మధ్యాహ్నానికి కడుపునొప్పి వస్తే మొన్న తెచ్చుకున్న మందులే సాయంత్రం వేసుకున్నారు. ఏమయిందో తెలియదు ఒకటే కళ్ళు తిరిగి పోవడం, నిలబడలేకుండా అయిపోయారు. ఆదివారం కదా మీరింట్లో వుంటారేమోనని వచ్చేను రిక్షాలో ... కానీ మీ ఇల్లు తాళం వేసుంది. అదే తగ్గిపోతుందిలే అని ఇంటికొచ్చేసేము ఇంటికొచ్చాక కొంచెం హార్లిక్సు తాగి పడుక్కున్నారు. మళ్ళీ పొద్దుట లేచి మొహం కడుక్కుందికి పెరట్లో కెళ్ళేరు. అక్కడే కళ్ళు తిరిగి పడిపోయారు. ఒళ్ళంతా ఒకటే చమట... గుడ్లు పిడిచినట్లయిపోయారు. నేలాగో ఇరుగూ పొరుగూ కలిసి రిక్షాలో హాస్పటల్‌కి తీసుకొచ్చి చూపిస్తే ఎడ్మిట్ చేసేరు. గంట నుంచీ ఏవేవో మందులూ ఇంజక్షన్లూ ఇచ్చినా కళ్ళు తెరవలేదు.'' అంటూ కొంగు నోటి కడ్డుపెట్టుకుంది. ఎంత ఆపినా కన్నీరు ఆగకుండా ఆమె బుగ్గల్ని తడిపేస్తోంది. సుబ్బారావు వింటూనే ఆలోచిస్తున్నాడు.

'నిన్న ఆదివారం కదా అని తన్వాళ్ళ ముందో ఫోన్ చేస్తున్న ఫ్రెండ్సుకి పిక్నిక్‌కి వెళ్ళేరు. ఎంత పని జరిగింది. అవసరానికి స్నేహితునికి అందకుండా అయిపోయింది. కొంపదీసి హార్టెటాక్ కాదు కదా!... ఈ రోజుల్లో వయసుతో ప్రమేయంలేకుండానే జబ్బులు ముంచుకొస్తున్నాయి...' అని బాధపడతూ సుబ్బారావు వార్డులోకి నడిచాడు.

బెడ్‌మీద అచేతన స్థితిలో వున్న సుదర్శనాన్ని చూసేసరికి కళ్ళలో నీళ్ళు నిండేయి సుబ్బారావుకి. ఇంతప్పట్నించీ కలిసి ఆటపాటలాడిన బాల్యమిత్రుడు ఆఖరిఘడియల్లో వున్నాడనే సరికి ఎంత బండబారిన గుండె అయినా కరిగి నీరవక మానదు కదా!

చుట్టూ హౌస్ సర్జన్లూ, డ్యూటీ డాక్టర్లూ తను శక్తివంచన లేకుండా ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. ముక్కుకి ఆక్సిజన్ తగిలించి వుంది.

'మొన్న నవ్వుతూ వచ్చి మందులు పట్టుకెళ్ళినవాడు. ఇంతలోకే ఏమయ్యింది?'

అని ఆలోచిస్తూ కేషీటు అందుకుని రిపోర్టులు తిరగేశాడు సుబ్బారావు.

ఇ. సి. జి. ఎక్స్‌రే అన్ని టెస్టుల రిపోర్టులూ విధానంగా పరిశీలించాడు. ఏందులోనూ లోపం కనబడలేదు. యూరిన్, బ్లడ్ రిపోర్టు లింకా రాలేదు. పేషంటుకి పల్సు లేదు— కోమాలో వున్నాడు హార్టు చాలా నీరసంగా కొట్టుకుంటోంది. మడియో... క్షణమో!

వరండాలో సుదర్శన్ తల్లీ, ముసలి

తండ్రి, పావని ఆత్రంగా అతని వైపు చూస్తున్నారు వారిని ఓదార్చడం తన కనీస కర్తవ్యంగా తోచి అటు నడిచాడు సుబ్బారావు.

అతని రెండు చేతులూ పుచ్చుకుని సుదర్శన్ తల్లి,

"బాబూ నువ్వూ, మా వాడూ ఒకే ప్రాణంగా పెరిగారు ఎలాగైనా వాడిని కాపాడు. ఈ పిల్లల గతి ఏం కాను ?" అంది ఏడుస్తూ. ఆ పూర్వానే వున్న సుదర్శన్ బావమరిది పావని ఇద్దరి పిల్లల్ని అక్కున చేర్చుకుని దూరంగా నిలబడి కళ్ళు తుడుచుకుంటున్నారు.

సుబ్బారావుకి మనసు కలచివేసినట్టయి పోయింది 'వైద్యశాస్త్రం చేతిలో వుండి ఏమీ చెయ్యలేని పరిస్థితి మొన్న 'కడుపు నొప్పని వస్తే అన్ని పరీక్షలూ చేసి మామూలు కడుపు నొప్పేనని నిర్ధారణ చేసి డైవాల్ తీసుకోమని రాసేనే! ఆ ఎసిడిటీకి వచ్చిన కడుపు నొప్పివల్ల ఇంత ప్రమాదం రావడానికి వీలేదు. డైవాల్ వల్ల ఇంత ప్రమాదం వచ్చే అవకాశాలు తక్కువ. మరి ..' ఒక్క మెరుపు మెరిసింది సుబ్బారావు మెదడులో.

పావనివైపు తిరిగి, "మొన్న నేరాసిచ్చిన మందులు తెచ్చేరా?" అన్నాడు ఆమె తల వూపి తన హేండ్ బేగ్‌లోంచి మందుల స్ట్రిప్‌తో పాటు అతను రాసిన చీటీకూడా తీసి సుబ్బారావు కందించింది. వాటిని అర క్షణం పరికించి, పరుగు లాంటి నడకతో అందర్నీ తోసుకుంటూ సుదర్శన్‌ని చేరుకున్నాడు. క్షణంలో కర్తవ్యం ఆలోచించాడు. ఇవ్వదలచిన ఇంజక్షన్ ఎక్కించడానికి సిరెంజ్ తెచ్చిన కొలీగ్ చేతిలోంచి సిరెంజ్ లాక్కొని మందుల బీరువా వైపు పరుగు పరుగున చేరుకుని, గ్లూకోజ్ నింపి సుదర్శన్ వైన్‌లోకి ఎక్కించాడు. అయినా భయం తగ్గక మళ్ళీ సిస్టర్ని టీ కలుపుకొందికి గదిలో హీటరు వెనుక పెట్టుకొన్న పంచదార సీసాలోంచి దోసెడు తీసి కప్పుడు నీళ్ళల్లో వేసి కలిపి మెల్లగా సుదర్శన్ గొంతులో పోయసాగేడు. మిగిలిన వాళ్ళు అతని చర్యకి ఆశ్చర్యపడుతూ...

'వాట్...డాక్టర్ ... వాటార్యూ డూయింగ్ ?' అని ప్రశ్నించారు. అతను ఎవరికీ జవాబు చెప్పలేదు. అతని ధ్యేయం ఒక్కటే..

సుదర్శన్ బ్రతకాలి—

మరి కాస్సేపటిలో అతని శ్రమ ఫలించింది అందరూ ఆశ్చర్యపోయేలా సుదర్శన్ లేచి కూర్చున్నాడు. పావని కళ్ళల్లో కృతజ్ఞత సముద్రంలా పొంగి సుబ్బారావుని అవమానంలో ముంచేసింది!

* * *

సుదర్శన్ లేచి కూర్చోగానే సంతోషంగా అతనికి షేక్‌హేండిచ్చి చెమటైనా తుడుచుకోకుండా ఫార్మసిస్టు గదివైపు నడిచేడు.

విషయం విని ఫార్మసిస్టు మొహం నల్లగా మాడిపోయింది.

క్షమించండి సార్.. నేను 'డైవాల్'కి 'డావనిల్' అనుకొని ఇచ్చేశాను. 'ఎంత పొరపాటు జరిగిపోయింది' అన్నాడు చేతులు నులుపుకుంటూ.

"డయబిటిస్ పేషంట్సుకిచ్చే మందు మామూలు వాడికిస్తే హైపోగ్లైసీమియా రాక ఏంచేస్తుంది? నేను అతనిది "హైపోగ్లైసిమిక్ కోమా" అని గ్రహించడానికి అర నిముషం ఆలస్యం చేస్తే సుదర్శన్ ఈపాటికి మరో లోకంలో వుండును. ఒక నిండు ప్రాణం తీసినవాళ్ళ మవుదుం. ఎవరికీ ఈ విషయం తెలియదు కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే రేపీపాటికి నీ ఉద్యోగం ఊడిపోను...కాస్త ఒళ్ళు దగ్గిర పెట్టుకుని మందులివ్వు." అని ఫార్మసిస్టు మీద ఎగిరిపడి ఉస్సురంటూ ఇల్లు చేరాడు సుబ్బారావు.

* * *

మర్నాడు సాయంత్రం భాస్కరాన్ని దగ్గిర కూర్చోపెట్టుకుని అక్షరాలు దిద్దిస్తూ... తనుకూడా ఒక కాపీలో రాస్తున్నాడు దీక్షగా.

కాఫీ కప్పుతో గదిలో ప్రవేశించిన కాత్యాయని భర్త బుద్ధిగా కూర్చుని అక్షరాలు దిద్దడం చూసి పకపకా నవ్వి...

'డాక్టరుగారు తీరికగా కూచుని ఏ. బి. సి. డీ. లు దిద్దుకుంటున్నారేం ? పాపం బాల్యం విడనాడాలని లేదా? వోటర్లు వేలు పెట్టుకు చీకలేదు ఇంకా నయం..."

అంది పడీ పడీ నవ్వుతూ భాస్కరానికి తండ్రి తనతోపాటు అక్షరాలు దిద్దడం అద్భుతంగా వుంది. తల్లి నవ్వుకి తన నవ్వుల్ని జోడించాడు సంతోషంతో. కానీ సుబ్బారావు నవ్వలేదు నిన్న తన హేండ్ రైటింగ్ అర్థం కాక డైవాల్‌కి బదులుగా డావనిల్ ఇచ్చిన ఫార్మసిస్టు తప్పులో తనదీ కొంత భాగం వుంది. తప్పెవరిదైనా 'పనిష్మెంట్' పేషంట్సుకే కదా!

"కాత్యాయనీ... అక్షరాలు దిద్దడమే కాదు, ఇప్పుడు అచ్యుతం మేష్టారు కనబడితే బెత్తం ఆయన చేతికిచ్చి చెవులు పట్టుకు గోడకుర్చీ వేస్తాను" అన్నాడు బాధగా.

అంకితం

నాబోటి డాక్టర్లకీ, యాక్టర్లకీ, కలెక్టర్లకీ, మినిష్టర్లకీ ఏక ధ్యేయంతో అక్షరాలు అందంగా దిద్దించే మాస్టర్లకే ఈ కథ అంకితం.